

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2022 r.
w sprawie **J. M.**,
oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. i innych,
skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonego,
na wyrok Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K [...]i przekazujący sprawę do ponownego
rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

1. **oddalić skargę obrońcy oskarżonego J. M.;**
2. **obciążyć oskarżonego kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 18 listopada 2021 r, sygn. akt II K [...]:

1. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 *in principia* k.p.k. oskarżonego J. M. uniewinnił od popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 13 maja 2020 r. w J. kierował pod adresem J. B. groźbę karalną uszkodzenia ciała poprzez uderzenie kamieniem, czym spowodował u zagrożonego uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona;

2. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umarzył postępowanie co do czynu z art. 217 § 1 k.k. zarzucanego oskarżonemu J.M. w punkcie 2 aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 26 kwietnia 2020 roku w J. dokonał naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego J. B. w ten sposób, że kawałkiem deski uderzył go w głowę powodując powierzchowny uraz głowy bez widocznych śladów zewnętrznych i obrażeń mózgowia.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. M., na podstawie art. 539a § 1 i 2 k.p.k., wniósł skargę na to rozstrzygnięcie, któremu zarzucił:

„naruszenie art.437 § 2 zd.2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku w punkcie I Sądu Rejonowego w S., i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, poprzez przyjęcie konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości w oparciu o błędną wykładnię przepisów, że nie zachodzi podstawa do uniewinnienia oskarżonego na zasadzie art. 17 § 1 pkt.2 k.p.k. co do punktu I wyroku Sądu I Instancji oraz że nie zachodzi podstawa do umorzenia postępowania w tym zakresie na zasadzie art. 17 § 1 pkt.9 k.p.k. z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela co do punktu I wyroku 1 Instancji, a przeprowadzenie przewodu sądowego w całości doprowadzi do skazania oskarżonego o czyn z art. 190 §1 k.k.”.

Stawiając taki zarzut, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W złożonych odpowiedziach na skargę, Prokurator Rejonowy w S. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wnieśli o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy J. M. nie jest zasadna.

Przed wszystkim należy zauważyć, że wprowadzając skarżący wskazuje w skardze, że zaskarża wyrok Sądu odwoławczego w całości oraz wnosi o uchylenie

zaskarżonego wyroku, to w istocie obrońca oskarżonego zaskarżył skargą tylko i wyłącznie rozstrzygnięcie dotyczące czynu z art. 190 § 1 k.k., co do którego zapadł wyrok uniewinniający w S.. Wskazuje na to jednoznacznie zarówno treść zarzutu stawianego w skardze jak i jej uzasadnienie. Należy więc przyjąć, że obrońca nie zaskarżył skargą rozstrzygnięcia dotyczącego czynu z art. 217 § 1 k.k., co do którego doszło również do uchylenia wyroku Sądu I instancji z uwagi na uwzględnienie apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Przedewszystkim należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, iż wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego naruszyło art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Przepis ten zawiera przesłanki uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. wyraźnie wskazuje, jakimi powodami kierował się ten Sąd wydając zaskarżone skargą orzeczenie. Zdaniem tego Sądu ocena zeznań pokrzywdzonego co do wzbudzenia u niego uzasadnionej obawy spełnienia groźby dokonana została z naruszeniem art. 7 k.p.k., co w efekcie doprowadziła do błędnych ustaleń i uniewinnienia oskarżonego

od zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k., a to na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd odwoławczy wskazał, że to uchybienie nie może zostać jednak skorygowane w drugiej instancji z uwagi na regułę *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd odwoławczy do takich wniosków doszedł po dokonaniu własnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Wskazać jednak należy, że ta ocena dotyczyła jednak zdarzenia z dnia 1 czerwca 2018 r, co do którego również Sąd Rejonowy wypowiadał się w uzasadnieniu swojego orzeczenia odwołując się do nagrania przedstawionego przez pokrzywdzonego i wcześniejszego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z dnia 1 czerwca 2018 r., pomimo, że zarzut aktu oskarżenia dotyczył zdarzenia z dnia 13 maja 2020 r. Analiza wyroku Sądu I instancji oraz jego uzasadnienia nie pozwala jednak jednoznacznie stwierdzić, od popełnienia którego z czynów oskarżony został uniewinniony, ani też czy Sąd uznaje tożsamość tych czynów. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji winien, przy przyjęciu oczywiście, że czyn miał miejsce 1 czerwca 2018 r. oraz zachodzi tożsamość czynu, zbadać czy w sprawie nie zachodzą jednak przesłanki z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., na co wskazuje obrońca w skardze.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

[as]